

DE BOEKEN VAN TERRA FABULA

BOEK 2

HET ZILVEREN LABYRINT

PETER DE WILLIS

DE BOEKEN VAN TERRA FABULA

BOEK 2

HET ZILVEREN LABYRINT

PETER DE WILLIS

Eerder verschenen in de serie De boeken van Terra Fabula:

Boek 1: Het vergeten koninkrijk

Boek 2: Het zilveren labyrint

© 2017 Peter DeWillis

© 2017 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive

Auteursfoto: David Boscan Arraga

Typografie en promotiemateriaal: Daniel Bonive Boscan

Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, januari 2017

ISBN 978 94 6308 0750

NUR 283, 285, 334

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

www.artbooksshop.com

Voor mijn vader en moeder
die verhalen en hun vertellers omarmen

Wederom een voorwoord van de auteur

Zeer hoogedel geachte lezer,

Laat ik beginnen met te zeggen dat het Koninklijk Huis van Terra Fabula het zeer heeft gewaardeerd dat je onze avonturen zo goed geheim hebt gehouden. Het is per slot van rekening niet eenvoudig om op verzoek te zwijgen over magische trammelant, hier en daar wat spokerij en vreemde flora en fauna. Alhoewel... enkelen onder ons konden helaas de verleiding niet weerstaan om onze verborgenheid te verklappen en zijn vervolgens van voor naar achteren voor gek verklaard. Buitengewoon onhandig.

Jij en ik weten natuurlijk dat dit geenszins het geval is. Er is geen sprake van nonsensverhalen of verloren verstand. Of een verkeerd gevallen aardappel. Wij doen onze uiterste best om de wereld van wonder en magie zo min mogelijk te laten botsen met de wereld van jou, die hopelijk heel prettig en vooral normaal is.

Maar helaas, we kunnen niet op alle plekken tegelijk zijn om te voorkomen dat je in je vingers gebeten wordt door een uitgehongerd betoverd kookboek of dat een boom in jouw tuin besluit een wandelingetje te gaan maken. Twee weken geleden moesten we zelfs de bewoners van een oud huis in Edinburgh in Schotland nieuwe herinneringen geven omdat door toedoen van een magisch boek het begon te sneeuwen in de woon-

kamer, terwijl in de rest van het huis de andere jaargetijden het behang van de muren lieten rollen. De lijst van incidenten met rariteiten is lang. Wij vervelen ons nooit.

Als je genoeg hebt van de vreemde verhalen en misschien bang bent nooit meer rustig te kunnen slapen omdat de kennis van onze verborgen wereld te zwaar weegt of omdat je bed ervandoor zou kunnen gaan, dan wil ik je van harte adviseren om nu dit boek dicht te slaan, het driemaal om te draaien en ondersteboven terug te zetten op precies dezelfde plek waar je het aantrof. Dat is de beste manier om de weliswaar lichte koopbetovering ongedaan te maken en de verhalen uit jouw geheugen te wissen.

Beschik je daarentegen over een onbedwingbare nieuwsgierigheid, sla na het lezen van dit voorwoord dan gauw de bladzijde om.

Een kleine doch dringende waarschuwing vooraf: ga alvorens je begint met lezen eerst op je hoofd staan en lees de tekst op de achterflap achterstevoren terwijl je het boek vasthoudt met je tenen.

Zodoende kun je de onleesbaarheidspreuk die tussen de letters zit verstoppt opheffen en bovendien... sommige betoveringen zijn gewoon te gemakkelijk.

Ik wens je wederom veel nagelbijterij en plezier toe bij de voortzetting van de avonturen van mijn buitengewone familie. Uiteindelijk blijken wij minder getikt te zijn dan we dachten. Behalve dan een achter-oom die zichzelf ervan had overtuigd dat hij een boom was, een kerstboom wel te verstaan. Maar daar gaat het nu niet om.

Voor dit verhaal heb ik opnieuw geneusd in onze uitgebreide familiechronieken, kasten met notitieboeken binnenstebuiten gekeerd en met grote ijver de fan-

tastische verhalen opgetekend van mijn ouders, groot-ouders en al onze dierbare vrienden op Terra Fabula. Inclusief de geesten.

Met enorm diepe hoogachting,

Peter DeWillis

Magisch koninkrijk van Terra Fabula,
achter de sterren, voorbij de horizon van de zee.

PS 1: op verzoek van vele lezers hebben wij in dit boek enkele spreuken 'bevroren' zodat je met eigen ogen kunt zien met wat voor lastigheden wij soms te maken hebben.

PS 2: verder is dit boek vrij van vervelende vloeken en andersoortige jeukende betoveringen, op een paar onschuldige na.

PS 3: voor zover wij weten.

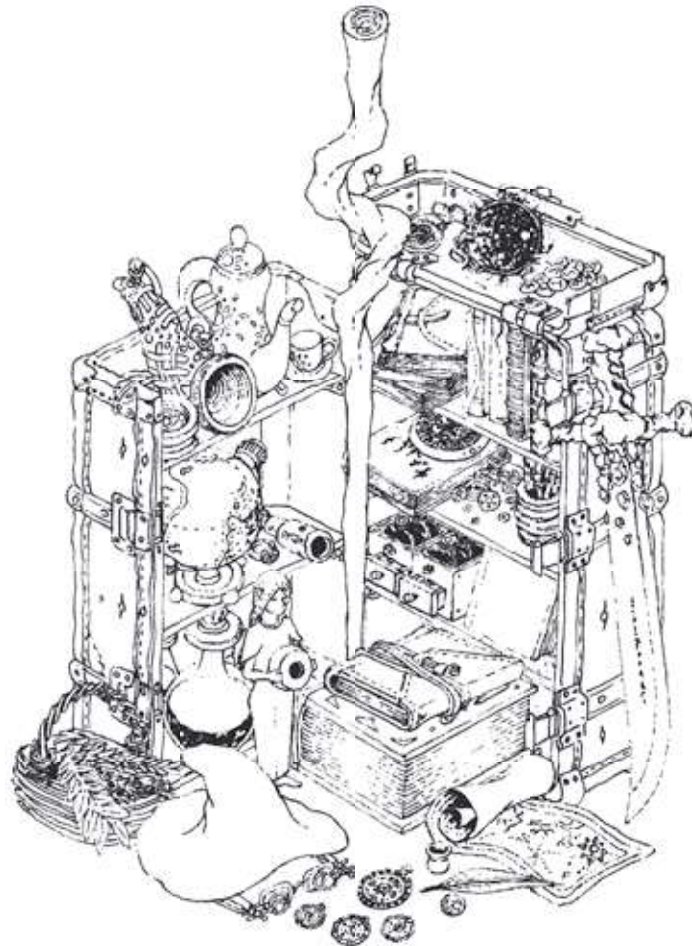
Een allerlaatste PS (echt waar):

In dit boek zult u voetnoten aantreffen die worden vergezeld door een . Frumpel, de Byghan die regelmatig mijn moestuin op stelten zet, was zo vriendelijk de afdruk van zijn voet in een stuk versgebakken pompoentaart achter te laten, nadat hij de rest van mijn culinaire triomf had opgevreten en vervolgens de keuken in complete chaos achterliet. Zijn voet wilde ik u niet onthouden. De afdruk dan.

*Wat werd geschreven en gesproken is eindig.
De wijsheid, verborgen onder woorden, niet.
Zij nestelt zich in de geest, wordt telkenmale herboren.
Zo heeft elke vertelling een eeuwig leven
en vinden alle tijden, jong en oud,
een nieuwe bron van inspiratie.*

Lugus
Priester van de Raad van Eldred

Wij reizen door de magische wereld, de avonturen achterna, en verzamelen een koffer vol verhalen.

Getekend door Martha DeWillis tijdens haar eerste reis over Terra Fabula

Hoofdstuk 1

Het bos van de fantomen

In het donkere woud klonk geritsel. Martha duwde takken en bladeren opzij. Naast haar, in zijn armen, droeg Cephus haar bewusteloze broer. Martha verloor William geen moment uit het oog. Zijn lijkleke gezicht glinsterde van het koortszweet en zijn slappe benen bungelden mee op de pas van Cephus.

Martha had gedacht dat Cephus haar zou vermorzelen toen ze hem voor het eerst had ontmoet, diep onder de grond in een verlaten mijn. Maar het stenen wesen was, in tegenstelling tot hoe hij er uitzag, de liefste die ze ooit had ontmoet. Cephus had een groot hart, waar iedereen in mocht wonen. Hij droeg haar broer teder, als een bezorgde vader. Hij had zelfs wat bladeren onder zijn hoofd gelegd om deze te beschermen tegen zijn ruwe stenen huid. Het was de veiligste plek waar haar broer zich op dit moment kon bevinden.

Cephus zette grote stappen en brak met zijn voeten dikke takken doormidden. Martha probeerde niet te laten merken dat ze buiten adem was omdat ze moeite had om hem bij te houden. Ze rilde van de kou die haar hele lichaam steeds meer in bezit nam. Of was het angst? Zwervend door het woud was ze de tel kwijtgeraakt. Hoeveel uren waren er verstreken? En ze werd met de minuut bezorgder om haar broer. *Als hij het maar overleeft...*

'Hij ademt nog,' zei Cephus tegen haar.

Martha beseftte dat hij haar probeerde gerust te

stellen, al hielp het niet echt. Ze knikte, terwijl ze haar tranen probeerde te verdringen. Er was haar verteld om moed te houden en dat alles goed zou komen met haar broer, maar hij ging zienderogen achteruit. De tijd drong.

Als een donderslag schoot een verlamme gedachte door haar hoofd. Ze herinnerde zich de voorspelling dat iemand moest sterven om een nieuw verhaal te laten beginnen. Alleen zo konden ze Griselda verslaan. De kwaadaardige heks had Terra Fabula verwoest en alle mooie verhalen laten verdwijnen. De sprookjes, fabels, de mythen en de sagen zouden door de mens vergeten worden. Tenzij iemand zich zou offeren. Zou dat William zijn? Ging de voorspelling over hem? Martha's maag kromp ineen en haar keel kneep dicht.

Goden van de Oude Wereld... niet hij... alstublieft niet mijn broertje...

Martha drukte de verschrikkelijke gedachte weg. Ze versnelde haar stappen totdat ze weer naast Cephus liep en pakte de klamme hand van haar broer vast. Ook al had niemand het hardop tegen haar gezegd; ze wist heel goed dat hij stervende was. Als ze niet snel hulp zouden vinden, dan zou het gif uit Hagars pijl hem van haar afnemen.

Ze kneep zachtjes in de hand van haar broer en keek naar hem op. Een van zijn ogen was halfopen, maar staaarde dood en leeg in het niets.

'Ik ben bij je, broer,' fluisterde ze hem toe. Ze probeerde zich te troosten met de gedachte dat hij haar in de verte misschien wel zou horen. 'En tante Agatha maakt ontbijtgebak als je weer wakker wordt.' Ze vond het een belachelijke uitspraak van zichzelf in deze omstandigheden, maar aangezien dit Williams favoriete ontbijt was, dacht ze dat het de moeite waard zou zijn om het te proberen.

Nieuwe gedachten stormden door haar hoofd. Fragmenten van herinneringen buitelden over elkaar heen. Ze begreep niet waarom uitgerekend nu al deze verwarrende beelden haar hoofd binnendrongen. Misschien was het een onbewuste poging om zichzelf wat afleiding te geven? Niet lang geleden had ze een heel gewoon leven met een vervelende broer die geen enkele gelegenheid voorbij liet gaan om haar te pesten, omdat ze altijd met haar neus in de boeken zat en van oude en vooral heel stoffige dingen hield. En nu miste ze zijn ironische opmerkingen. Ze had er alles voor over om haar broer weer te horen spreken, zelfs al zou het eerste wat hij zei een flauwe, kinderachtige grap zijn. Ze nam zich voor om dan hard te lachen.

In haar uiterst saaie en altijd voorspelbare leven waren haar ouders bijna nooit thuis omdat ze als ontdekkingsreizigers meestal aan de andere kant van de wereld zaten. Ze verlangde hevig terug naar die tijd waarin praktisch elke dag dezelfde overzichtelijkheid had en er geen verrassingen bestonden, naar het leven dat in een onveranderlijk ritme aan haar voorbij was getrokken. Totdat haar vader en moeder tijdens een geheime expeditie spoorloos verdwenen en even later geheel onverwacht twee tantes voor de deur stonden die ook nog eens heksen bleken te zijn.

In één klap was het alsof de gewone wereld niet meer bestond en lag het voortbestaan van het magisch koninkrijk op de schouders van de erfgenamen. De schouders van Martha en die van haar broer.

Een nieuw beeld doemde als een oude foto op in haar hoofd. Ze dacht aan Jocelyn, de butler die altijd voor hen klaarstond in hun vertrouwde huis in Londen, aan Dolores de kokkin die het liefst alles ter plekke opat wat ze klaarmaakte en aan mevrouw Prackitt, de strenge gouvernante die een hart van goud bezat.

Zou Lord Archibald naar ons zoeken? vroeg ze zich af.

Waar is hij toch? Hij wist dat papa en mama naar Terra Fabula waren afgereisd. Ze hebben hem alles verteld. Waarom komt hij ons dan niet redden? Hij heeft de kaart gezien. Waarom is hij nu niet hier?

Voordat het laatste beeld uit haar hoofd verdween herinnerde ze zich plots dat ze, aan het begin van alles, toen al het gevoel had dat Lord Archibald zaken voor hen verzwegen. En hoewel ze vlak voor het vertrek uit Londen zichzelf had wijsgemaakt dat ze zich vergistte, sluimerde het gevoel nog steeds. Iets klopte er niet. Lord Archibald hield iets verborgen. Maar wat?

De gedachte aan wat voor Martha een vorig leven was geworden, vervaagd en bijna vergeten, vertraagde haar stappen. Ze merkte dat ze Williams hand had losgelaten. In het donker kon ze hem en Cephus bijna niet meer zien. Opeens werd ze weer overvallen door de vochtige kou en rilde. Ze rende om Cephus weer in te halen en reikte opnieuw naar Williams hand.

Een bijna onhoorbare kreun borrelde op uit Williams keel. Martha's hart wrong zich in haar borst. De vreemde slaap waarin haar broer was gevangen perste de laatste lucht uit zijn longen. Er moest nu snel iets gebeuren, maar in de donkerte van het bos was hulp ver te zoeken.

De Satyr vormden met getrokken wapens een beschermende kring om Martha en de anderen. De spanning was zo groot dat elk plotseling geritsel van bladeren of een krakende tak hen de wapens deed richten. De Lera's, grote leeuwachtige dieren waarop de Satyr reden, waren net zo behoedzaam en oplettend als hun meesters. Ze speurden grommend de omgeving af met hun scherpe neus en spitsten hun oren. Elk gevaar zou onmiddellijk worden opgemerkt. Zo kon haar en William niets overkomen. En tegelijkertijd was het ergste al gebeurd.

Martha zag dat Cephus naar Williams gezicht keek

en terloops een blik over zijn schouder wierp. Het was donker, maar ze wist dat hij ongerust naar haar tantes had gekeken die achter haar liepen.

‘We moeten de elfen snel vinden,’ zei tante Agatha achter haar tegen haar zuster Moira. ‘Zij hebben het enige geneesmiddel dat ik ken tegen een gif als dit.’

Martha hoorde aan haar tante dat ze hard haar best deed om zo kalm mogelijk te klinken. Alles leek onder controle, maar het tegendeel was waar.

‘Gaat hij dood?’ Martha’s stem sloeg over doordat ze een traan probeerde weg te slikken.

‘Hij heeft veel bloed verloren,’ zei Agatha na een voor Martha te lange stilte. ‘De pijl zat diep. Door het vergif verkeert William in een betoverde slaap. Hij voelt gelukkig geen pijn.’

Het was geen antwoord op Martha’s vraag. In ieder geval niet het antwoord dat ze graag wilde horen.

‘Als we de elfenstad Eahldun vinden dan zullen we al onze spreuken en kruiden aanwenden om William weer beter te maken. Dat beloof ik je,’ zei tante Moira vlug. ‘De Elvynn weten veel van de geneeskrachtige natuur, meer dan wij. Het komt goed.’ Ze streek door Martha’s haren. ‘Je bent het moedigste heksenmeisje dat ik ooit in mijn lange leven heb ontmoet, weet je dat? Jij doorstaat alles.’

Een flauwe glimlach gleed over Martha’s gezicht. Ze veegde snel een traan uit de hoek van haar oog. Moedig zou ze zijn, ook al was het een bijna onmogelijke opgave.

Ze kende haar tantes nog niet zo lang. Ze hadden haar en William nog maar weinig verteld over de verschrikkelijke geschiedenis van de magische wereld. Maar één ding wist ze zeker: haar nieuwe familie zou er alles aan doen om haar broer te redden.

‘Hoe ver is het naar de elfenstad? Het is zo donker dat we er misschien aan voorbij gelopen zijn.’ Als haar

tantes een richting zouden aanwijzen, dan zou Martha rennen voor het leven van William, dwars door de bomen heen als het moest. Dat er overal gevaar op de loer lag, kon haar niets meer schelen.

In het duister tussen de bomen hoorde Martha iemand in de rugzak van Eldrick rommelen, die Kael op zijn rug droeg. Het klonk alsof er een stel flesjes omver kieperden toen de deur van een kast werd opengedaan. Daarna het geluid van gegraai in een berg potten en pannen. De magische rugzak van de oude koning bevatte alles wat ze hadden meegenomen naar de eilanden.

‘Hèhè... Daar zijn ze,’ hoorde Martha tante Agatha tegen zichzelf mompelen. ‘En ik had ze nog wel zo netjes opgeborgen... Door al dat rennen en stuiteren is mijn hele werkplaats een warboel... Niets ligt nog op z’n plek. En die wenspotten willen hun klep maar niet houden...’

Een lichtschijnsel vertelde Martha dat haar tante het zilveren kistje had geopend waarin ze eeuwigdurend vuur bewaarde. De vlammen zweefden uit het kistje omhoog en verspreidden zich tussen de bomen. Maar ze waren niet sterk genoeg om de hele omgeving goed te kunnen verlichten. Tot haar afschuw zag ze wel dat het woud eindelozer was dan ze had kunnen vermoeden.

‘Eahldun ligt diep verborgen in het woud en is onvindbaar voor wie daar niets te zoeken heeft,’ zei Ortelius die op enige afstand naast Martha liep. Ze kon alleen zijn contouren zien. ‘Niemand weet waar het precies ligt. De elfen zorgen ervoor dat de bossen en de paden veranderen. Ze zijn graag op zichzelf. We weten zelfs niet zeker of de stad nog bestaat...’

‘De elfen zijn meesters in verhulling. Zij hebben zich sinds de val van Terra Fabula in dit uitgestrekte woud verscholen en sindsdien zijn ze door niemand

meer gezien,' hoorde Martha Kael naast zich zeggen. 'Er kan er een voor je staan zonder dat je dat in de gaten hebt.'

Kael was het eerste wonderlijke wezen geweest dat ze had ontmoet op Terra Fabula. Door de gevaren die ze samen hadden getrotseerd was er een onuitgesproken vriendschap met de gehoornde Satyr gegroeid. Ze wist niet waarom, maar ze pakte zijn hand vast en ging dicht tegen hem aan lopen. Het stelde haar gerust.

Hoog tussen de bomen klonken de eerste druppels van regen. Het water gleed via de bladeren omlaag en al gauw liep Martha in een regenbui die zo hard was dat het water haar voetstappen in de zachte bodem vulde en in kleine geulen omlaag stroomde.

Kael brak een tak af waaraan een groot blad zat. 'Hier!' riep hij boven het geluid van de kletterende regen uit en gaf de tak aan Martha, ook al was ze doorweekt. *Wat is hij lief...*

Martha pakte de tak aan en hield het blad als een paraplu boven haar hoofd. Ze probeerde het hoog genoeg te houden zodat ook Kael eronder kon schuilen, maar hij duwde het blad vriendelijk terug. De harde regen leek hem niet te deren.

Jerrad, de broer van Kael, liep naast Cephus en probeerde ook William te beschermen met een blad waarlangs het water in dunne stralen naar beneden stroomde. Ook hij had zijn leven een aantal malen gewaagd voor Martha en haar broer en besteedde, evenals Cephus en Kael, geen aandacht aan de regen die hem doorweekte. Het beeld doordrong Martha ervan dat zij en William heel belangrijk waren voor haar vrienden en opnieuw voelde ze het gewicht op haar schouders drukken van de onmogelijke taak die hen te wachten stond. Hoe konden zij en haar broer, twee kinderen, de heks die Terra Fabula in haar macht had verslaan? Toch was er geen weg terug. Dat mens hield

haar vader en moeder gevangen. Martha vocht vanbinnen om de uitzichtloosheid van dit alles haar niet te laten verlammen. Ze mocht er niet aan denken. Niets voelen. Doorgaan, al was het ten koste van alles.

De bomen en planten glinsterden in de zoekende vlammen die voor Martha uit zweefden. Maar het regende zo hard dat de vlammen tevergeefs vochten tegen de grote druppels. Om te voorkomen dat ze zouden uitdoven, liet tante Agatha ze vlug terugvliegen naar het kistje en sloot de deksel. Al gauw hield het gezelschap stil in volledige duisternis. De maan liet zich niet zien. Geen enkel licht scheen in het ondoordringbare woud.

‘Ik denk dat we moeten wachten totdat de regen ophoudt,’ hoorde Martha een van haar tantes mistroostig tegen de anderen zeggen.

‘We hebben geen tijd om te wachten!’ riep Martha. ‘William is heel erg ziek! Als we nog langer hier blijven dan gaat hij...’ Ze voelde Kaels hand op haar schouder.

Vonken vlogen over de vochtige bodem. Jerrad probeerde met vuurstenen een tak te laten ontbranden. Het harde ketsen van de stenen weerklonk tussen de dikke bomen en stierf met een korte echo uit in de verte.

‘Het lukt niet. Het is te vochtig,’ klonk het gefrustreerd.

Martha hoorde opnieuw iemand rommelen in de rugzak van Eldrick. Dit keer klonk het alsof er laatjes snel open en dicht werden geschoven en er allerlei spulletjes opzij werden geduwd.

‘Er moet iets zijn wat ons kan helpen...’ hoorde ze Ortelius brommen. ‘Eieren van de vuuradder misschien? Of brandblad?’ Maar een diepe zucht vertelde Martha dat ook hij niets had gevonden dat letterlijk en figuurlijk licht zou brengen in de duisternis.

Martha sperde haar ogen wijd open in de hoop toch nog iets te kunnen zien. Ze draaide om haar as en tuurde in de duisternis totdat haar oog iets opving in de verte.

‘Kijk, een van de vlammen heeft het overleefd!’ Ze wees naar een kleine blauwe vlam die tussen de bomen zweefde.

‘Warempel!’ zei Moira verbaasd achter haar.

‘Ik laat hem naar ons toe komen.’

Martha hoorde aan de rinkelende armbanden dat Agatha haar hand richtte op de vlam die in de verte heen en weer danste alsof hij op een schommel zat.

‘Ook al is het maar één vlam, zo kunnen we tenminste zien waar we lopen.’

De kleine vlam zweefde weg tussen de bomen en loste op in de koude vochtige lucht. Toen verscheen hij opnieuw, dit keer op een andere plek. Hij speelde verstoppertje. Speels kroop hij via een boomstam omhoog, gleed eromheen draaiend weer naar beneden en stuitte over een grote paddenstoel weg.

‘Mijn spreuk werkt niet. Dat is geen magische vlam,’ zei Agatha achterdochtig. Ze liet haar hand zakken. ‘Mijn vlammen kunnen niet verdwijnen en dan plotseling ergens anders weer opduiken... Dit is andere Magicae.’

De vlam sprankelde achter grote bladeren die door het schijnsel een kort moment doorzichtig werden en groen oplichtten. Opnieuw verdween hij om verderop plotseling weer te verschijnen. Hij leek geen last te hebben van de regen die in dikke druppels door het bladerdak naar beneden viel.

‘Het is een Gorm, denk ik,’ opperde tante Moira. ‘Gorms zijn zielen van natuurgeesten van lang geleden. Ze helpen reizigers die zijn verdwaald.’

Martha zette een stap in de richting van de vlam die nu uitdagend in haar richting danste. Hoorde ze

nou een kinderstemmetje kirren? Het klonk alsof hij plezier had en haar riep. Het schijnsel had een vreemde aantrekkingskracht. Martha's voeten liepen er als vanzelf op af.

Een hand op haar schouders belette haar om de Gorm te volgen.

'Waar ga jij naar toe? Deze wezens komen uit een andere wereld. Ze kunnen soms gevaarlijk zijn,' sprak Moira streng. 'Gorms kunnen een reiziger die van het pad is gegaan, betoveren en meelokken naar ravijnen of gevaarlijke planten. Niet alle zielen van natuurgeesten zijn goedaardig. We moeten bij elkaar blijven.'

Martha hoorde in het donker de kring van Satyr zich om haar en William sluiten. Op hun hoede volgden ze de vlam tussen de bomen door. Telkens als ze de Gorm naderden, loste hij op in een blauwe nevel en dook verderop weer tevoorschijn. Hij zweefde voor het gezelschap uit, steeds dieper het woud in.

Een spoor van dansende blauwe vlammen schoot uit de grond omhoog en verlichtte een smal pad tussen de dichte begroeiing op de bodem.

'Wat zijn ze mooi,' fluisterde Martha.

'Waar brengen ze ons naartoe?' vroeg Kael zacht.

Ze volgden het pad de heuvel af. De regen verdween zo snel als hij gekomen was. Het doorweekte woud glinsterde terwijl de laatste druppels als glazen parels over de bladeren naar beneden gleden. Het licht van de Gorms scheen nu feller en hulde de bomen in een diepblauwe kleur. Martha vond het zo mooi dat haar angsten verdwenen. Ze wilde tussen de bomen dansen zoals prinsessen dat deden in sprookjes. Maar ze wilde het ook niet. Wat was er met haar aan de hand?

Plotseling sprong Martha op. 'Kael, er is hier iets...'
Ze onderdrukte haar stem om geen paniek te zaaien bij de anderen. Ze keek naar de grond. 'Ik voelde iets

aan mijn been kriebelen. Het pakte mijn enkel.'

Vlug gaf Kael een teken met zijn hand naar de anderen.

'Wapens gereed!' hoorde ze Sidra, de leidster van de Satyr, naar haar manschappen roepen.

De Satyr draaiden met hun rug naar het gezelschap dat midden in de kring stond, zodat ze vrij zicht hadden op de omgeving. Cephus torende boven iedereen uit. Met zijn linkerarm drukte hij William tegen zich aan. Hij tilde met zijn andere hand een rots als wapen van de mossige bodem. De kring sloot zich nauwer om het gezelschap.

'Kom, tussen ons in,' gebod Moira Martha haastig en ze ging samen met Ortelius en Agatha om haar en Cephus heen staan.

Iedereen stond stil en luisterde. Martha twijfelde, misschien had ze het zich ingebeeld. De Gorms deden vreemde dingen met haar hoofd.

Opeens klonk er een dreigend geritsel. Iets kroop vliegensvlug van alle kanten naar hen toe.

Een schreeuw deed iedereen omdraaien. Een Satyr werd met geweld naar de grond getrokken en aan zijn hoeven tussen grote bodemplanten weggesleept.

'De Gorms hebben ons in een val gelokt!' riep Sidra.

Enkele Satyr trokken grote gekartelde messen en sloegen naar een onzichtbare aanvaller voor hun hoeven. Een voor een werden ze omlaag getrokken en verdwenen schreeuwend en spartelend onder het struikgewas. Groene stengels kropen als slangen naar hen toe en omwikkelden hen als mummies. Anderen maakten zich uit de voeten.

'Weg hier!' schreeuwde Ortelius.

Cephus gooide de rots op een grote stengel die over de grond naar hem toe kroop en zette het op een lopen. Het hoofd van William rolde heen en weer tegen zijn schouder. Moira, Agatha en Ortelius schoten met

wilde gebaren gifgele bollen om zich heen die sissend uit elkaar spatten op de grond. Maar hun Magicae verdoofde de stengels slechts enkele seconden.

‘Het is de Ivy!’ schreeuwde Agatha. ‘Een wurgplant!’

Grote stengels lieten zich uit de bomen op de tantes en Ortelius vallen. De bladeren vouwden zich om hun handen en trokken het drietal omhoog. Een aantal Satyr probeerden hen bij de voeten te pakken, maar ook zij werden vastgegrepen, tegen de stammen van de bomen gedrukt en omwikkeld door groene lianen.

‘Vlucht!’ hoorde Martha de gesmoorde stem van Moira boven haar hoofd roepen. ‘Blijf uit de buurt van de Gorms!’

Martha raapte een klein zwaard op dat een van de Satyr op de grond had laten vallen en hakte een stengel doormidden die zich aan haar enkel wilde vastgrijpen. Ze rende achter Cephus aan die met zijn zware stenen voeten de plantenslierten plette en grijpgrage bladeren bij William met zijn arm wegsloeg.

Een dikke stengel pakte Martha’s benen. Ze viel voorover en werd meegetrokken over de grond. ‘Help!’ Zwaaiend met een arm probeerde Martha iets vast te grijpen – een plant, een steen, een uitstekende tak, wat dan ook – maar ze gleed zo snel weg dat ze telkens misgreep. Ze draaide zich op haar rug en probeerde met het zwaard de stengel te raken.

Een bos pijlen zoefde rakelings over haar heen en kliefde de Ivy doormidden.

Kael hielp Martha overeind. ‘Kom mee!’

Op dat moment schoten twee grote plantenslierten tevoorschijn die razendsnel Kaels borst omklemden. Zijn handen werden weggerukt uit die van Martha. Met een schreeuw werd hij opgeslokt in het donker van de nacht.

Martha’s schouders schokten op en neer. Ze adem-

de zo snel dat ze pijn kreeg in haar longen. Ze stond verlamd met haar twee uitgestoken handen, alsof Kael nog bij haar was. Ze draaide zich bevend om en zag overal om haar heen Satyr vechten en in het blauwe licht van de Gorms over de grond meegesleurd worden. Van de anderen was geen spoor te bekennen. Ze probeerde in het geschreeuw tussen de bomen de stemmen van Ortelius, haar tantes en Kael op te vangen, maar ze hoorde hen niet.

'Het woud is boos!' hoorde ze Cephus voor haar roepen. Hij sprong over een paar dikke boomstammen terug in haar richting en scheurde in de snelheid de stengels kapot die zich aan zijn armen vastgrepen. Martha's gedachten stonden stil. Het enige wat ze kon doen was naar Cephus kijken en zien hoe hij met haar broer in zijn arm op haar afrende. Toen hij vlak voor haar stond, stak hij zijn andere arm naar haar uit. Bij hem was ze veilig.

Uit het niets zwiepte een boomtak naar haar toe, greep Martha vast bij haar been en rukte haar weg bij Cephus. Van schrik verkrampte haar hand om het zwaard dat ze nog steeds bij zich had.

'Geef haar terug!' schreeuwde Cephus naar de boom die tot leven was gekomen en hem met een andere tak wegduwde.

Alles ging zo snel dat Martha geen tijd had om te reageren. Ondersteboven hangend zag ze Cephus onder zich kleiner worden. De tak gooide haar omhoog. Ze buitelde weer naar beneden, haar maag keerde zich om en voor haar ogen draaiden het woud en de donkere hemel door elkaar heen. Een nieuwe tak ving haar op, veerde naar beneden en lanceerde haar met een grote boog in de richting van een andere boom die haar met een tak als een klauw weer opving.

Onder Martha rende Cephus omhoogkijkend met haar mee. 'Gebruik je zwaard!'

Martha probeerde zich in de chaos te oriënteren en sloeg lukraak met het zwaard om zich heen. Toen ze opnieuw wilde uithalen, liet de tak haar plotseling los en maakte ze een vrije val. Dit keer greep een andere haar vanuit het niets bij de kraag, maar voordat Martha haar zwaard kon gebruiken, vloog ze al weer naar de volgende. Van tak naar tak werd ze over de boomtoppen gegooid.

‘Wacht maar tot Arabus dit hoort!’ schreeuwde Martha. Het beeld van de vriendelijke boom schoot door haar hoofd. Hij zou hier wel raad mee weten. Ze omklemde het zwaard met beide handen en wachtte totdat ze werd losgelaten. Zwevend door de lucht zag Martha een sluwe dunne tak haar kant opschieten. Ze hield haar adem in, verzamelde al haar kracht en hakte met één slag de tak doormidden.

Vallend tussen de bomen door suisde ze gillend naar beneden. De grond schoot dichterbij. Met een schok landde ze op Cephus’ arm. Ze had het gevoel alsof haar ribben braken.

‘Ren zo hard als je kunt, vind de elfen,’ hijgde Cephus.

Martha knipperde met haar ogen. Door de scheuren in zijn stenen huid kropen groene slierten. Cephus legde zijn hand op Williams borst. ‘Red je broer.’

Martha sprong van zijn arm en hakte met haar zwaard naar zijn benen. Vonken schoten van zijn stenen huid terwijl ze uit alle macht probeerde de groene sluipmoordenaar van hem af te slaan. Maar het was te laat. Elke stengel die ze doormidden hakte groeide gewoon door.

Ze liet haar zwaard zakken. Verslagen keek ze in Cephus’ donkere ogen die achter de snode bladeren verdwenen.

‘Ik kom terug,’ hijgde ze. Ze draaide zich om en zette het op een lopen, haar zwaard uitslaand naar elke

sliert die ze op haar pad tegenkwam. Maar de overmacht was te groot. Van alle kanten kroop de groene vijand op haar af. Twee stengels pakten haar benen vast. Met een schok kwam ze tot staan. Hun greep was zo sterk dat ze in haar huid sneden. Vastgeketend aan de grond bracht Martha haar zwaard omhoog. Andere stengels schoten uit de bomen naar beneden en gleden razendsnel via het zwaard over haar armen. In enkele seconden zat ze muurvast in het harnas van de Ivy die zich bij de geringste beweging van haar gevangene de wurgende greep steeds vaster maakte.

Martha spande elke spier van haar lichaam aan om weerstand te bieden. Met haar vingers probeerde ze het zwaard dat ze nog steeds in haar handen geklemd hield in beweging te brengen. Maar alsof ze wisten wat ze van plan was, wurmden de groene vingers van de plant zich in haar vuist.

Met een doffe klap viel het zwaard op de grond. Alles werd in een mum van tijd overwoekerd. De laatste aan wie Martha dacht, was William en dat de kans op zijn redding nu voorgoed was verloren.

In haar zak zat het twijgje dat ze van Arabus had gekregen. Het zou haar bescherming geven van iedereen die in de bossen woonde. Dat had hij haar beloofd. Waarom was ze zo stom geweest om het niet te pakken? Het had haar, William en de anderen kunnen redden.

Tussen de bomen verstomden de gevechten en het geschreeuw. Het woud kwam weer tot rust. Het enige wat Martha nog hoorde, was haar eigen ademhaling. Gejaagd en angstig. Ze was alleen, ver weg van de anderen. Niemand die haar zou helpen. Bladeren groeiden voor haar ogen en ontnamen haar het zicht. Er was een einde gekomen aan haar reis door het woud.